Poveştile Copilăriei

Charles Perrault

PIELEA DE MĂGAR

NR. 5

PIELEA DE MĂGAR

Charles Perrault

EX LIBRIS
P C M
Pro ARTE

PIELEA DE MĂGAR

A fost odată un rege atât de mare şi de iubit de supuşii săi, atât de respectat de vecini, dar şi de aliați, încât se poate spune că era cel mai fericit dintre toți stăpânii lumii. Fericirea lui era şi mai mare de când îşi alesese de soție o prințesă pe cât de frumoasă, pe atât de virtuoasă; astfel, fericiții soți trăiau într-o armonie desăvârşită. Din dragostea lor se născu o copilă gingaşă, cum nu mai era alta pe fața pământului, care făcea cât toți copiii din lume.

Măreția, bunul gust şi abundența domneau la palat. Dregătorii erau înțelepți şi pricepuți, iar curtenii, virtuoşi şi devotați. Servitorii erau credincioşi şi harnici, iar grajdurile mari, pline cu cei mai frumoşi cai din lume, acoperiți cu harnaşamente[1] bogate. Dar ceea ce-i uimea pe străinii care veneau să admire aceste grajduri bogate era faptul că pe locul de onoare se afla maestrul Măgar, care se fălea cu urechile lui mari şi lungi. Regele nu-l pusese întâmplător la loc de cinste printre animalele sale, ci datorită unor calități deosebite de care acesta dăduse dovadă. Natura îl făcuse astfel încât culcuşul său, în loc să fie murdar şi neîngrijit, era în fiecare dimineață plin cu flori şi cu bănuți de aur şi argint.

[1] Harnaşament - totalitatea obiectelor pentru ornarea şi conducerea calului.

Dar cum norii negri ai vieții se abat, fără părtinire, şi asupra regilor, şi asupra supuşilor lor, cerul a făcut ca regina să fie lovită de o boală necruțătoare, împotriva căreia, cu toată ştiința şi îndemânarea medicilor, nu s-a găsit nici un leac. Tristețea cuprinse împărăția de la un cap la altul. Regele, sensibil şi îndrăgostit, în ciuda cunoscutei zicale care spune că o căsătorie este mormântul dragostei, era copleşit de suferință şi făcea rugăciuni arzătoare în templele regatului său, gata să-şi dea şi viața pentru a o salva pe cea a soției mult iubite; dar zeii chemați în ajutor rămăseseră de neînduplecat.

Regina, simțind că i se apropie sfârşitul, vorbi soțului ei îndurerat astfel:

— Înainte să mor, făgăduieşte-mi ceva. Dacă vrei să te însori din nou...

La auzul acestor vorbe, regele începu să strige de durere, îi cuprinse mâinile soției sale, udându-i-le cu lacrimi, şi o asigură că era de prisos să-i vorbească de o altă căsătorie.

— Nu, nu, zise el, draga mea regină, mai bine cere-mi să te urmez!

— Statul, reluă regina cu o fermitate care spori şi mai mult suferința regelui, statul are dreptul să pretindă moştenitori şi, cum eu nu ți-am dăruit decât o fată, trebuie să te grăbeşti să-i dai fiii care să-ți urmeze la tron. Dar vreau să-ți cer acum, în numele iubirii pe care ai avut-o pentru mine, să nu te supui dorințelor neamurilor tale decât atunci când vei găsi o prințesă mai bună şi mai frumoasă decât mine. Jură-mi şi abia atunci o să mor liniştită.

Se poate crede că regina nu era prea modestă dacă-i ceruse acest jurământ, gândind că nimeni pe lume n-o să mai fie ca ea, şi, astfel, regele o să-i rămână credincios până la moarte. Nu după mult timp închise ochii pentru totdeauna. Niciodată un soţ nu fu mai nefericit: plângea şi suspina zi şi noapte, şi nu era preocupat decât de măruntele îndatoriri care-i reveneau ca văduv.

Dar marile dureri nu durează o veşnicie. Mai-marii statului se întruniră şi se duseră cu toţii la rege, rugându-l să le dăruiască un moştenitor. Această dorinţă i se păru nelalocul ei şi-l făcu să plângă din nou. Le spuse de jurământul pe care-l făcuse reginei şi se arătă neîncrezător că s-ar putea găsi o prinţesă mai frumoasă şi mai bună decât soţia sa dispărută, socotind că aşa ceva era un lucru imposibil. Consilierii săi considerau însă că promisiunea făcută era un simplu capriciu şi că frumuseţea avea mai puţină importanţă în alegerea soţiei, singurul lucru care conta şi pe care statul îl cerea de la regii săi fiind doar acela ca regina să fie virtuoasă şi capabilă să-i dăruiască bărbatului ei mulţi copii. Fiica sa avea toate calităţile pentru a fi o mare regină, doar că trebuia să i se găsească un prinţ străin pentru căsătorie şi, în această situaţie, acesta fie o va lua cu el, la palatul tatălui său, fie rămânea să domnească împreună în ţara fetei, în acest ultim caz, copiii n-or să aibă acelaşi sânge cu regele şi n-or să-i poarte numele. În afară de asta, popoarele vecine puteau să se ridice la luptă, dând naştere la războaie care să ducă regatul la ruină.

Regele, pus faţă în faţă cu aceste păreri, făgădui că va încerca să se gândească la ele.

Într-adevăr, el căută printre prinţesele de măritat una care să-i fie pe plac. în fiecare zi i se aduceau portrete

încântătoare, dar nici unul nu reda grația reginei dispărute, astfel că regele nu reuşi să ia nici o hotărâre.

Din nefericire, descoperi că fiica sa nu numai că nu era mai puțin frumoasă şi mai puțin bună, dar o depăşea cu mult în calități pe fosta regină, mama sa. Tinerețea şi prospețimea obrazului ei înflăcărară inima regelui atât de tare, încât acesta nu mai putu să se stăpânească şi, într-o bună zi, îi spuse că s-a hotărât să o ia de soție, pentru că numai ea îl putea dezlega de jurământ.

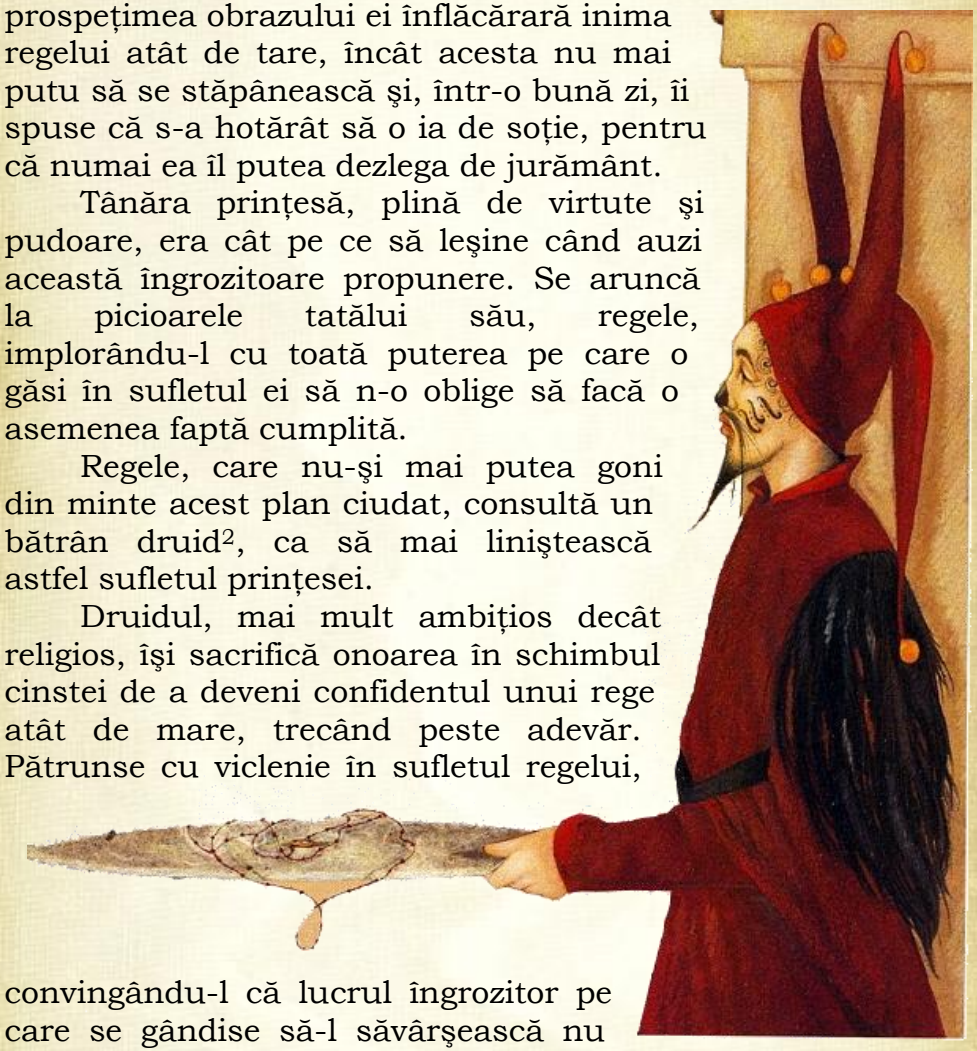

Tânăra prințesă, plină de virtute şi pudoare, era cât pe ce să leşine când auzi această îngrozitoare propunere. Se aruncă la picioarele tatălui său, regele, implorându-l cu toată puterea pe care o găsi în sufletul ei să n-o oblige să facă o asemenea faptă cumplită.

Regele, care nu-şi mai putea goni din minte acest plan ciudat, consultă un bătrân druid[2], ca să mai liniştească astfel sufletul prințesei.

Druidul, mai mult ambițios decât religios, îşi sacrifică onoarea în schimbul cinstei de a deveni confidentul unui rege atât de mare, trecând peste adevăr. Pătrunse cu viclenie în sufletul regelui, convingându-l că lucrul îngrozitor pe care se gândise să-l săvârşească nu era decât o faptă pioasă. Regele, măgulit de cuvintele acestui nemernic, îl îmbrățişă şi reveni cu şi mai multă încăpățânare asupra planului său, cerând fetei să-i dea ascultare.

[2] Druid = preot la vechii gali

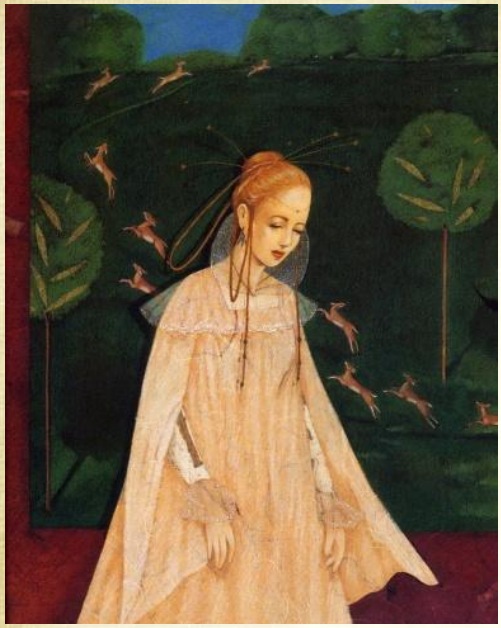

Tânăra prințesă, cuprinsă de o mare durere, se gândi să ceară un sfat naşei sale, Zâna Liliacului. Aşa că plecă într-acolo, în aceeaşi noapte, într-o caretă frumos împodobită, trasă de un berbec mare care cunoştea toate drumurile. Ajunse cu bine la destinație. Zâna, care o iubea pe copilă, îi spuse că ştia deja pentru ce venise şi că nu trebuie să fie deloc îngrijorată dacă urma întru totul sfaturile sale.

— Pentru că, adăugă Zâna, ar fi o mare greşeală, copila mea, să te măriți cu tatăl tău. Nu i te opune, dar zi-i că, dacă vrea să-şi împlinească dorința nesăbuită, trebuie să-ți dăruiască o rochie de culoarea timpului. Cu toată iubirea lui, aşa ceva n-o să fie în stare să-ti ofere.

Prințesa mulțumi naşei sale şi, a doua zi, dimineața, îi zise regelui ce o sfătuise Zâna: că va accepta să-i fie soție dacă o să aibă o rochie de culoarea timpului. Regele, încântat de speranța pe care i-o dădea, adună pe cele mai faimoase lucrătoare şi le porunci să facă această rochie, amenințându-le că, dacă nu vor reuşi, le va spânzura pe toate. Cerul nu e niciodată mai frumos decât atunci când e înconjurat de nori de aur şi

tot aşa arăta şi rochia cerută, când a fost gata. Prinţesa se întrista, neştiind cum să iasă din încurcătură. Regele stăruia acum şi mai mult asupra căsătoriei. Fata se duse din nou la naşa ei, care, surprinsă că nu-i reuşise planul, îşi sfătui fina să ceară o altă rochie, de culoarea lunii. Regele, care nu-i putea refuza nimic, trimise din nou să fie căutate cele mai îndemânatice lucrătoare, poruncindu-le să facă, într-o zi şi-o noapte, o rochie de culoarea lunii.

Prinţesa, mai încântată de această rochie strălucitoare decât de atenţiile regelui, tatăl ei, se întristă din nou când fu împreună cu slujnicele şi cu doica sa. Zâna Liliacului, care ştia totul dinainte, veni în ajutorul prinţesei mâhnite şi îi spuse:

— Poate că mă înşel, dar cred că, dacă o să-i ceri o rochie de culoarea soarelui, fie c-o să-l scârbim pe rege, pentru că niciodată n-o să reuşească să facă o astfel de rochie, fie, cel puţin, o să mai câştigăm timp.

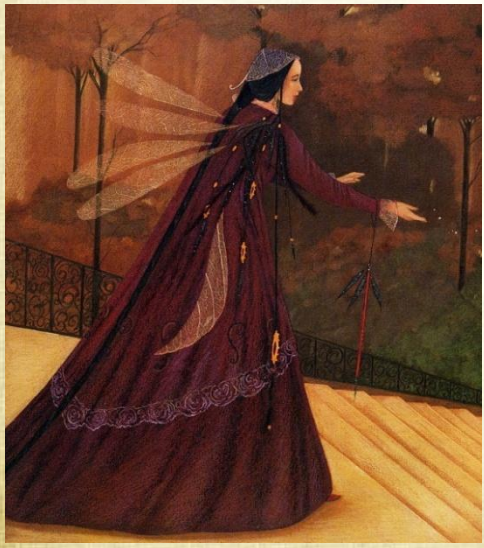

Fata fu de acord şi ceru rochia, iar regele, îndrăgostit, dădu toate briliantele şi rubinele din coroana sa pentru a contribui la realizarea acestei minunăţii, cu gândul de a nu economisi nimic pentru ca rochia să egaleze soarele.

Când fu terminată, toți cei care o vedeau închideau repede ochii, într-atâta era de strălucitoare. Din acea vreme datează lunetele verzi şi sticlele negre. Ce să facă fata, când văzu rochia? Niciodată nu existase ceva mai frumos şi lucrat cu mai mult meşteşug. Se zăpăci şi, pe motiv că o dor ochii, se retrase în camera ei, unde o aştepta Zâna, care, văzând rochia de culoarea soarelui, deveni roşie de mânie.

— Cred, fata mea, că este timpul să punem la încă o încercare nedemna dragoste a tatălui tău. Se încăpățânează să dorească acesta căsătorie, dar se va tulbura când va auzi cererea pe care te sfătuiesc să i-o adresezi: e vorba de pielea măgarului pe care-l iubeşte atât de mult şi pentru care face cheltuieli nesăbuite. Du-te şi nu te sfii să-i spui că doreşti această piele.

Prințesa, încântată că mai găsise un motiv care avea să mai amâne puțin căsătoria pe care o ura, crezând, în acelaşi timp, că tatăl ei nu va putea să se despartă de măgarul său, îl căută pe rege şi-i spuse că dorea pielea acestui deloc frumos animal. Cu toate că regele fu surprins de această dorință, nu stătu prea mult pe gânduri.

Sărmanul măgar fu sacrificat, iar pielea lui oferită, cu eleganță, prințesei, care nu mai vedea nici o scăpare. Se puse pe un plâns cu sughițuri, când iată că apăru Zâna.

— De ce plângi, copila mea? o întrebă, văzând-o că-şi smulge părul din cap. Iată că a sosit cel mai fericit moment din viața ta. Acoperă-te cu pielea de măgar, ieşi din palat şi mergi încotro te-or îndrepta picioarele. Când faci totul pentru virtute, zeii ştiu cum să te răsplătească. Pleacă şi o să am eu grijă ca veşmintele tale să te urmeze. În orice loc o să te opreşti, cufărul cu haine şi bijuterii o să-ți fie alături. Şi ia cu

tine nuiaua mea. Dacă loveşti cu ea pământul, cufărul o să apară în fața ta. E timpul să te grăbeşti!

Biata fată îşi îmbrățişa naşa de mii de ori, o rugă să n-o părăsească, se înfăşură în acea piele hidoasă, după care-şi dădu pe obraz cu funingine din sobă şi ieşi din acest palat strălucitor, fără să fie recunoscută de careva.

Lipsa prințesei stârni multă zarvă la palat. Regele, care tocmai comandase o serbare măreață, era cel mai mâhnit. Trimise o sută de jandarmi şi mai mult de o mie de muşchetari în căutarea fetei. Dar zâna, care o apăra, o făcea nevăzută în fața celor mai dibace iscoade, aşa că, în cele din urmă, se resemnară cu toții.

În tot acest timp, prințesa mergea mai departe, mai departe şi încă mai departe, uitându-se pretutindeni după un loc în care să se ascundă. Şi, dacă cineva îi mai dădea din milă să mănânce, totuşi nimeni nu-i oferea vreun adăpost, într-atât era de murdară. Ajunsese, în cele din urmă, într-un oraş frumos, la intrarea căruia se găsea o moşioară a cărei stăpână avea nevoie de o slugă să spele rufele, să curețe cotețul curcanilor şi cocina porcilor.

Această femeie, văzând-o pe fata noastră atât de murdară, o rugă să rămână la ea, lucru pe care prințesa îl acceptă cu bucurie, pentru că era teribil de obosită după drumul lung pe care îl făcuse. I se dădu un colț retras din bucătărie, fiind din primele zile ținta batjocurii grosolane a argaților, atât de dezgustătoare era în pielea ei de măgar. însă, pe măsură ce trecea timpul, lumea se obișnuia tot mai mult cu ea. De altfel, avea grijă să-şi îndeplinească toate sarcinile pe care le primea şi, astfel, stăpâna casei o luă sub ocrotirea sa. Mâna turmele de oi spre păşunile cele mai grase şi îngrijea curcanii cu atâta pricepere, încât ai fi zis că toată viața nu făcuse decât asta. În mâinile ei frumoase, totul prindea viață.

Într-o zi, cum stătea ea aşa, lângă o fântână, plângându-şi de milă, se aplecă peste ghizduri[3] şi se oglindi în apa limpede din adâncuri: se îngrozi de ce îi fu dat să vadă, căci pielea de măgar îi prefăcea înfățişarea în ceva aproape hidos. Ruşinată de acest chip, îşi spălă fața şi mâinile, care de veniră mai albe decât marmura, iar obrazul îşi recapătă prospețimea-i firească. Bucuria de a se vedea atât de frumoasă o îndemnă să se şi îmbăieze. Ca să se întoarcă acasă, trebui să-şi pună din nou pielea de măgar, dar, din fericire, ziua următoare era sărbătoare, aşa că îndrăzni să-şi cheme cufărul cu veşminte, să-şi pieptene părul şi să îmbrace frumoasa rochie de culoarea timpului. Odaia ei era atât de mică, încât trena acestei minunate rochii nu putea să se desfăşoare în voie.

Frumoasa prințesă se oglindi şi se admiră în

[3] Ghizd = perete cu care se căptuşeşte o fântână pe dinăuntru.

singurătate, şi hotărî, spre a-şi alunga plictiseala, să se îmbrace în fiecare duminică şi în celelalte zile de sărbătoare cu veşmintele ei cele mai frumoase. În părul ei bogat, agăța cu multă măiestrie flori şi briliante şi se gândea, oftând, că, în afară de oi şi de curci, n-avea alți martori să-i admire frumusețea, or animalele o iubeau la fel şi în hidoasa Piele de Măgar, după cum începuseră să-i spună cei de la fermă.

În ziua în care Pielea de Măgar îmbrăcase rochia de culoarea soarelui, fiul regelui, căruia îi aparținea această moşie, se opri la casa în care stătea fata, ca să se odihnească după vânătoarea de la care tocmai se întorcea.

Prințul era tânăr şi nespus de chipeş, iar dragostea pe care i-o purtau părinții săi era bine cunoscută de supuşi. Tânărului prinț i se oferi, după cum era şi firesc, găzduire aleasă. Apoi el merse să vadă fiecare colțişor care îi aparținea. Alergând astfel din loc în loc, dădu la capătul unei alei întunecate peste o uşă încuiată.

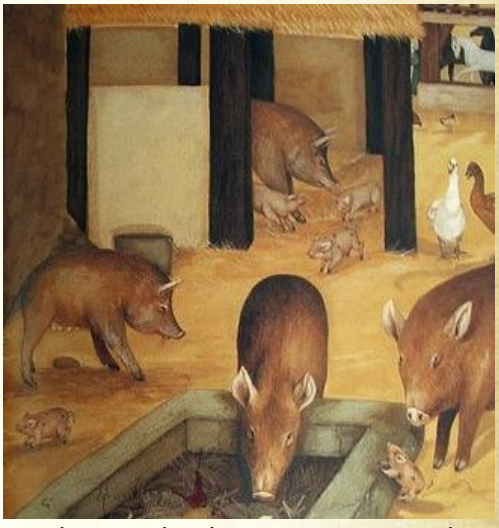

Curiozitatea îl îndemnă să privească prin gaura cheii şi se întâmplă să o vadă pe frumoasa prințesă atât de strălucitoare, încât o luă drept o divinitate! Pasiunea pe care o simți în acel moment l-ar fi putut face să forțeze uşa, dacă n-ar fi fost respectul pe care i-l inspira această încântătoare fată.

Ieşi cu greu din aleea întunecată şi sumbră şi primul lui gând fu să întrebe cine locuia în acea cămăruță. I se răspunse că era o fată nespălată, poreclită Piele de Măgar din cauza pieii cu care se îmbrăca şi că era atât de murdară, încât nimeni nu se uita la ea şi nu-i vorbea; fusese angajată din milă pentru a păzi oile şi curcanii.

Prințul, nemulțumit de cele aflate, îşi dădu seama că aceşti necioplți nu ştiau mai mult şi că era de prisos să-i mai

întrebe ceva.

Se întoarse la palatul regelui, tatăl său, mai îndrăgostit decât se poate spune, având în fața ochilor imaginea acelei divinități pe care o văzuse prin gaura cheii. Îi păru rău că nu forțase uşa, dar îşi promise s-o facă cu prima ocazie.

Neliniştea sângelui, din cauza înflăcăratei sale iubiri, îi pricinui în aceeaşi noapte o febră puternică. Regina, mama sa, era disperată că nici un leac nu-i era de ajutor. Promisese zadarnic cea mai mare răsplată medicilor, care-şi dădeau toată osteneala, dar care nu-l puteau totuşi vindeca pe tânăr.

În cele din urmă, descoperiră de ce suferea prințul. Ei o anunțară pe regină, care, plină de dragoste pentru fiul ei, îl imploră să-i spună care era motivul supărării: dacă dorința lui ar fi ca regele, tatăl său, să-i dăruiască regatul, acesta ar coborî de pe tron fără păreri de rău, iar, dacă ar dori vreo prințesă, chiar dacă regele n-ar fi de acord, având motive întemeiate, va sacrifica totul pentru ca prințul să obțină ceea ce doreşte. Astfel îl imploră ea să se facă bine, căci viața nu avea rost fără el.

Regina nu termină discursul, fără ca lacrimile să nu-nceapă să-i curgă şiroaie pe obraji.

— Doamnă, rosti în cele din urmă prințul, cu vocea abia şoptită, nu sunt atât de demn ca să doresc coroana tatălui meu. Fie pe placul cerului ca să trăiască mulți ani şi ca eu să fiu cel mai credincios şi mai respectuos dintre toți supuşii săi. În privința prințeselor pe care mi le oferiți, eu nu m-am gândit încă să mă căsătoresc. Şi, supus cum sunt dorințelor voastre, vă voi asculta întotdeauna, oricât m-ar costa.

— Oh, reluă regina, nimic n-o să fie prea scump pentru a-ți salva viața, dar, scumpul meu fiu, fie-ți milă de mine şi de rege, tatăl tău, şi spune-mi ce doreşti. Poți să fii sigur că ți se va da.

— Ei bine, doamnă, din moment ce trebuie să-mi spun gândul, mă voi supune. Aş face o crimă să pun în pericol viața a două ființe care-mi sunt dragi. Aşadar, mamă, aş dori ca Piele de Măgar să-mi facă o prăjitură şi să mi-o aducă îndată ce e gata.

Regina, uimită de acest nume ciudat, întrebă despre cine este vorba.

— Doamnă, răspunse unul dintre ofițerii săi, care, din întâmplare, o văzuse pe această Piele de Măgar, e animalul cel mai îngrozitor, după lup. E îmbrăcat într-o piele neagră, murdară şi sălăşluieşte pe moşia domniei voastre, păzind curcanii şi oile.

— N-are importanță, zise regina. Fiul meu, întorcându-se de la vânătoare, a mâncat poate din prăjiturile ei. Vreau ca Piele de Măgar, chiar dacă se numeşte aşa, să facă de îndată o prăjitură.

Alergară degrabă la fermă. Fu chemată Piele de Măgar şi i se porunci să pregătească o prăjitură cât mai bună pentru prinț.

Unii susțin că Piele de Măgar, în momentul când prințul s-a uitat prÎn gaura cheii, l-ar fi simțit. Şi apoi, prin ferestruica ei, l-ar fi zărit atât de tânăr, de mândru şi de chipeş, încât nu l-a mai putut uita, iar amintirea lui o făcea să suspine. Oricum, Piele de Măgar îl văzuse, auzise de multe ori cuvinte de laudă despre el şi se gândea cum să facă să-i fie prezentată. Aşadar, se închise în cămăruța ei, aruncă pielea de măgar, se spălă pe mâini, îşi spălă fața, îşi pieptănă părul blond şi puse pe trupul ei ca marmura o cămaşă la fel, după care începu să facă prăjitura mult dorită de prinț. Folosi pentru asta cea mai albă făină, ouă şi unt proaspăt. În timp ce făcea această prăjitură, din întâmplare, un inel pe care-l avea în deget căzu în aluat. Cum termină, puse pe ea îngrozitoarea piele şi dădu prăjitura ofițerului, căruia îi ceru veşti despre prinț. Dar acesta nu binevoi să-i

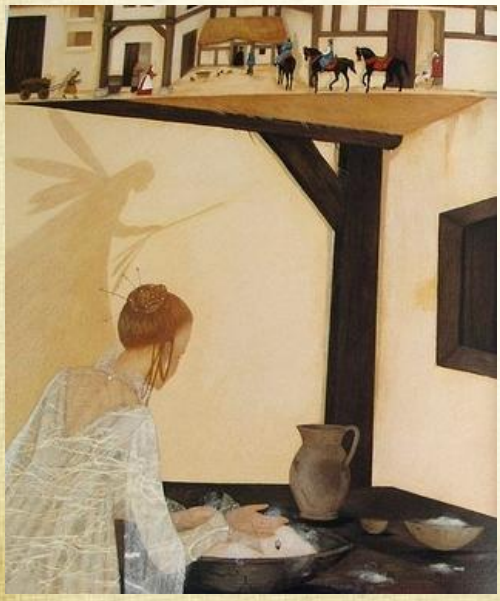

răspundă şi alergă într-un suflet cu prăjitura la palat.

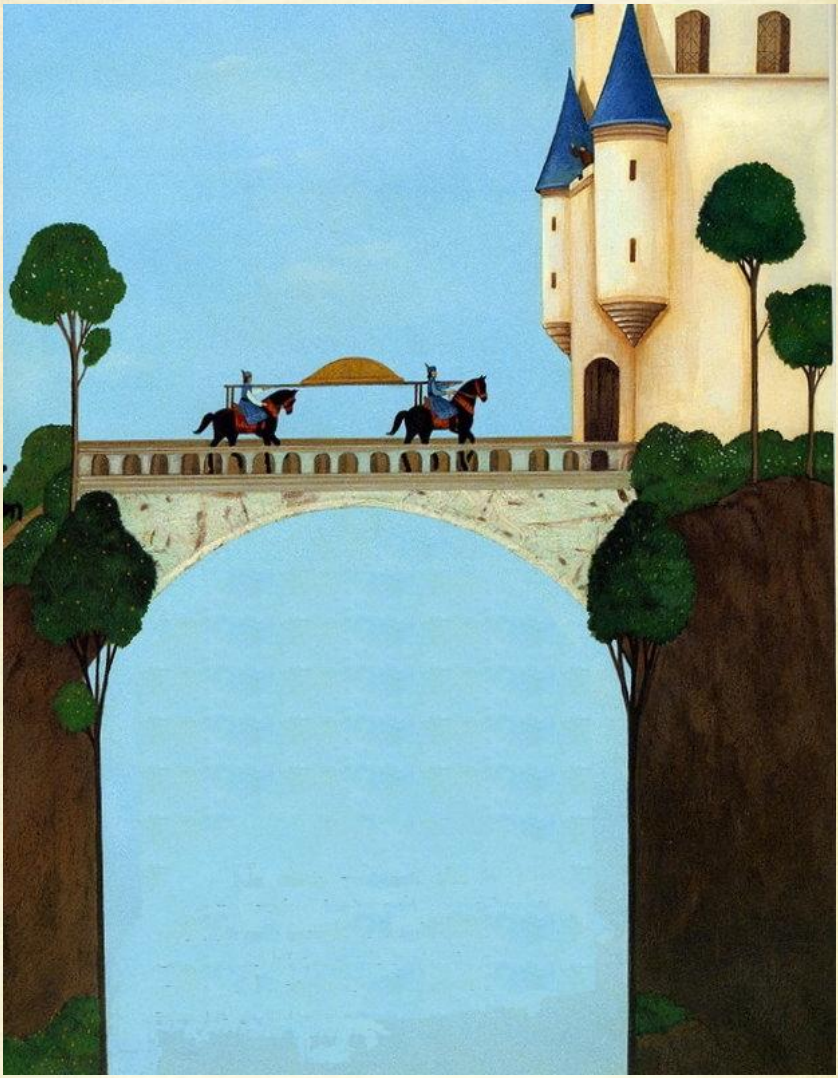

Prinţul smulse cu nerăbdare prăjitura din mâinile servitorului şi-o mancă atât de repede, încât medicii care erau de faţă spuseră că nu era un semn bun. Într-adevăr, prinţul fu cât p-aci să se înece cu inelul ascuns în feliile de prăjitură. Îl scoase însă cu îndemânare din gură şi pofta i se mai potoli. Privind cu atenţie smaraldul fin, montat pe un

suport de aur al cărui cerc era foarte strâmt, se gândi că nu se putea potrivi decât pe cel mai frumos deget din lume.

Sărută de mii de ori inelul şi-l puse la căpătâi, şi, ori de câte ori avea ocazia, îl privea pe ascuns. Se gândea tot timpul cum să facă să o vadă pe cea căreia îi aparţinea inelul şi tulburarea pe care o simţea, imaginându-şi întâlnirea cu Piele de Măgar, care-i gătise prăjitura, creştea neîncetat. Va fi oare lăsată să vină? Nu îndrăznea însă să spună ce văzuse prin gaura cheii, de teamă că toţi ceilalţi îşi vor bate joc de el şi vor spune că are viziuni. Chinuit de toate aceste gânduri, febra îi crescu, iar medicii, neştiind ce să mai facă, mărturisiră reginei că prinţul era bolnav de dragoste.

Regina se grăbi să alerge la fiul ei împreună cu regele, care era la fel de îngrijorat şi de neliniştit din cauza bolii prinţului.

— Iubitul meu fiu, strigă monarhul mâhnit, numeşte-o pe cea pe care o doreşti; jurăm că ţi-o vom da, fie ea şi cea mai ponosită dintre slujitoare.

Regina îl îmbrăţişă şi-l asigură că regele îşi va respecta jurământul. Prinţul, înduioşat de lacrimile lor, zise :

— Tată şi mamă, nu doresc nici în ruptul capului să fac o căsătorie care să nu vă fie pe plac! Şi, ca probă că vă spun adevărul, adăugă el, scoţând smaraldul de sub pernă, mă voi căsători cu cea căreia îi aparţine acest inel, oricum ar fi aceasta, deşi cred că cine are un deget atât de fin nu poate fi nici o mojică, nici o ţărancă.

Regele şi regina luară inelul şi-l examinară curioşi, gândindu-se că acest giuvaier nu putea aparţine decât unei familii de viţă nobilă. Atunci regele îşi îmbrăţişa fiul şi-l rugă să se facă cât mai repede bine. Dădu apoi sfară-n ţară, prin surlele şi trâmbiţele crainicilor, că putea veni oricine la palat spre a încerca inelul şi că tânăra căreia i se va potrivi se va căsători cu prinţul moştenitor.

Mai întâi, sosiră prinţesele, apoi ducesele, marchizele şi baroanele; ele încercară să-şi micşoreze degetele, dar nici uneia nu i se potrivea inelul. Fură poftite cochetele, care, oricât de frumoase erau, aveau degetele prea groase. Prinţul, care se simţea mai bine, încerca el însuşi inelul pe degetul

fiecăreia. Fură invitate şi cameristele, dar nici lor nu li se potrivi. În curând, nu mai rămăsese nimeni care să probeze smaraldul. Atunci, prinţul ceru să fie chemate bucătăresele şi servitoarele. Au fost poftite şi ciobăniţele. Degetele lor erau însă scurte şi roşii, de-abia le intra inelul pe unghie.

— Aţi chemat-o şi pe această Piele de Măgar care a pregătit zilele trecute o prăjitură pentru mine? întrebă prinţul.

Toţi începură să râdă şi răspunseră că aceasta era atât de murdară şi de îngălată[4], încât nici nu îndrăzniseră să se gândească la aşa ceva.

— Să fie chemată imediat, zise regele, ca să nu se spună că am omis pe cineva.

Au alergat s-o cheme, râzând şi bătându-şi joc de cea care păzea curcanii.

Prinţesa, care auzise tobele şi strigătele crainicilor militari, se îndoia că inelul său făcuse atâta vâlvă; ea îl iubea pe prinţ şi, cum adevărata dragoste e timidă şi lipsită de vanitate, ei îi era teamă că ar putea exista vreo domnişoară care să aibă degete tot atât de delicate ca ale ei. Astfel, se bucură tare mult când auzi bătăi în uşă. De când aflase că se caută un deget pe care să se potrivească inelul ei, o rază de speranţă o îndemnă să se pieptene cu grijă şi să-şi pună rochia argintie, plină de dantele şi presărată cu smaralde. Dar îndată ce auzi ciocăniturile care îi vesteau că era chemată să se înfăţişeze prinţului, îmbrăcă pielea de măgar şi deschise uşa, cu toate că cei veniţi să o conducă îşi băteau joc de ea, spunându-i că regele o chema pentru a o căsători cu fiul său. Astfel, râzând în hohote şi dându-şi coate, o duseră la prinţ, care, până şi el, fu surprins de înfăţişarea fetei şi nu-i venea să creadă că era una şi aceeaşi persoană cu cea pe care o văzuse îmbrăcată în straie strălucitoare.

— Tu eşti, o întrebă el, cea care locuieşti în cămăruţa întunecată din a treia curte de păsări a fermei?

— Da, Alteţă, răspunse ea.

---

[4] Îngălat - neîngrijit, murdar.

— Arată-mi mâna ta, zise el, cu tremur în glas şi oftând din greu.

Doamne, dar cine au fost cei cu adevărat surprinşi? Bineînțeles că regele şi regina, toți şambelanii şi mai-marii curții, când din pielea aceea aspră şi murdară ieşi o mână delicată, albă, trandafirie, pe care inelul se potrivi de minune, ca pe cel mai frumos deget din lume. Printr-o mişcare pe care o făcu prințesa, pielea de măgar căzu de pe ea, lăsând-o să apară în toată splendoarea, aşa încât prințul căzu în genunchi în fața ei şi îi strânse degetele cu ardoare, roşind. Regele şi regina veniră s-o îmbrățişeze cu toată căldura, întrebând-o dacă n-ar dori să se căsătorească cu fiul lor. Prințesa, tulburată de mângâierile şi de dragostea cu care era înconjurată, precum şi de iubirea pe care i-o arăta tânărul şi frumosul prinț, prinse să le mulțumească, timp în care tavanul palatului se deschise şi Zâna Liliacului, coborând într-o trăsură făcută din ramurile florilor al căror nume îl purta, începu, cu infinită grație, să spună povestea prințesei.

Regele şi regina, bucuroşi că Piele de Măgar era o prințesă aleasă, o înconjurară cu şi mai multă dragoste, iar prințul, recunoscând-o acum, o iubi şi mai mult.

Nerăbdarea prințului de a se căsători cu fata era atât de mare, încât abia avură timp să facă pregătirile pentru această nuntă măreață. Regele şi regina, care erau vrăjiți de nora lor, o mângâiau şi o îmbrățişau necontenit. Ea le spuse că nu putea să se mărite fără consimțământul tatălui ei, regele. Lui i se trimise prima invitație, fără să i se spună însă cine era mireasa. Zâna Liliacului, care conducea totul după cuviință, ceruse acest lucru pentru a înlătura eventualele urmări neplăcute. Veniră regi din toate părțile lumii, unii în litiere[5], alții în cabriolete. Cei mai îndepărtați sosiră călare pe elefanți, pe tigri sau pe vulturi, dar cel mai măreț, mai puternic era tatăl prințesei care, din fericire, uitase de dragostea lui nepotrivită şi se însurase cu o regină văduvă, nespus de frumoasă, cu care nu avea însă copii. Prințesa

[5] Litieră - mijloc de transport folosit în trecut, sub formă de scaun sau de pat, purtat de oameni sau de cai.

alergă în întâmpinarea lui. Acesta o recunoscu înainte ca ea să-i cadă în genunchi. Regele şi regina îl prezentară pe fiul lor. Nunta avu loc cu tot ceremonialul, iar tinerii soți, uitând de toată lumea, nu aveau ochi decât pentru ei.

Regele îşi încorona fiul în aceeaşi zi şi îl aşeză pe tronul împărătesc, cu toate că tânărul prinț se împotrivea. Se supuse totuşi părintelui său, căci primise o educație aleasă. Nunta a ținut trei luni şi, dacă, atunci când le-a venit vremea, ei n-ar fi murit, dragostea celor doi soți ar mai fi durat încă o sută de ani.